

Op de hoge

Liep augustus op zijn einde,
sloot de badmeester de hokjes af,
fietste neuriënd september in.

Niemand was er dan ook bij
dat ik de plank betrad. Ik was
geblinddoekt als een deserteur.

Dit zijn de stappen bang bang bang.
In het Bospad op de hoge
zweet men het peentje bangverlang.

De zon stond even laag als ik en stond
Op punt van zakken in de grond
Wie mij naar boven had gebracht?

Ach mijn lief. En ik wist: morgen
Word ik wakker maar ontkomen
Kan ik niet. Uit de schoonspringdroom

Ontwaakt men met de schoonspringdroom.
Ik wist: ik maak ze nu dan dus.
De aanstalten. Ik sta precies

Zo hoog als nodig om bevreesd te zijn.
Dit is de toegedachte afstand tot
Het lussenwevend water doopselzacht.

Het heeft me altijd opgewacht –
Maar waarom vrees ik dan ineens het bad
Alsof het heel snel leeggelopen is?

Dat zo ik sprong – ik wil, ik wil –
Ik vallen zou en niets mij ving?

W.J. Otten (2003)

Op de hoge: gedichten 1998-2003. Amsterdam,
Van Oorschot

